

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

Jn Caput XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

tate S. MARIAE in Heimenburg, & tertiam partem utilitatis vlllo modo de eadem vrbe prouenientis cum omnibus pertinentiis & utilitatibus; ea videlicet ratione, vt Praepositus Fratrum inibi Deo seruentium liberam dehinc habeat potestatem possidendi, precariandi, commutandi, seu, quidquid libet, ad utilitatem praesatae Ecclesiae inde faciendi. Et vt haec nostra traditionis auctoritas stabilis & inconcussa permaneat, hanc chartam inde conscriptam sigilli nostri impressione, & propriae manus confirmatione iussimus inscribi.

In Caput XXII.

N obliuionem non conueniant) Post hanc capituli huius clausulam, adiungitur in Bambergensi Apographo sequens historia.

Et, si quis scire desiderat, quare gloriosissimus Imperator Henricus claudicauerit, cum primum corpore toto sanus fuerit, hanc causam nouerit. Cum ipse quodam tempore venisset in Apuliam, pro disponendis Reipublicae negotiis, peruenit in montem Garganum, in cuius crepidine sita est * leuitas, & in latere montis in rupe concaua, est basilica * planities. non ab hominibus fabricata, neque per hominem dedicata, sed operatione diuina vel virtute exstructa: mirabiliter etenim diuina benedictione venerabiliter consecrata est. Huius basilicae exstat Patronus Michael Archangelus. In hac etenim Ecclesia, qualibet hebdomada cantus angelicus, ab his, qui digni sunt, audiri perhibetur.

Hanc itaque Basilicam, orationis causa, cum ceteris Christi fidelibus viris Deo deuotus est ingressus. Cumque laudes diuinas inibi celebrasset, & vota precum suarum cum multa deuotione Deo reddidissent: tempus iam aderat, quo caelestis exercitus ad laudes Deo persoluendus, templum hoc sacrum fuerat ingressus. Itaque, cum omnes egrederentur, & qui moram facerent, expellerentur exire; vir sanctus postulabat, vt ei intus remanendi facultas concederetur.

Igitur omnibus egressis, solus ipse, sperans in misericordia Dei, inibi manere praesumpsit, & preces precibus continuauit, & genuum flexiones iterauit: in quo multis lacrymis diuina se commisit clementia, & animam suam beato Michaeli Archangelo cum multa supplicatione studuit

* *erationem.* commendare. Cumq; p̄ Regis * incensum ascenderet coram Domino, Deus Israel, qui in sanctis suis semper est mirabilis, mirabilem ei dignatus est ostendere visionem. Vidit enim angelorum multitudinem copiosam, ad instar solis splendidam, templum sanctum ingredientem; ex quibus duo principale solenniter adornabant altare. Deinde vidit alias celestium Virtutum cohortes innumeras, in similitudinem fulguris coruscantis fulgentes, & quasi primatem suum cum gloria maxima deducentes: nec dubium hunc fuisse celestis militiæ signiferum. Nouissime vero meruit videre ipsum Regem Angelorum Dominum venientem cum potestate magna & virtute. In cuius obsequio celestis exercitus innumerabilis, & splendor eius incomparabilis: cuius etenim nutu reguntur omnia celestia & terrestria. Demq; chorus noua Hierusalem in predicta collectus Basilica diuinum solenniter celebrauit obsequium.

* *latenti forte.*

Hierem. 23.

Causa claudicationis S. Henrici. Gen. 32.

Fide dignorum testimonium hoc historia caput comprobatum.

Quo tandem completo, vnus ex precipuis angelis, sacrum Euangelij textum cum maxima reuerentia d . . . . . detulit persona; quo illum deosculante: innuit angelo, vt eundem deosculandum deferret Imperatori, in angulo * . . . . . Angelo vero iussa sibi complente, predictus Christi famulus ad insolitam tantæ maiestatis & gloria visionem cœpit animo pauescere, & omnibus membris contremiscere; tanquam diceret cum Propheta; Contritum est cor meum in medio mei contremuerunt omnia ossa mea. Hec angelus ille videns, modeste semur eius tetigit, inquit: Ne timeas electe Dei, surge velociter, signum pacis diuinitus sibi transmissum suscipies alacriter; Extemplo & statim semur eius emarcuit; & exinde omni tempore vite sue claudicauit.

Similis per omnia euentus de beato Iacob legitur, cuius semur ad tactum Angeli secum lactantis emarcuit.

Hac quidem, vt verum fatear, in scripturis non inueni, sed relatu veteracium & venerabilium virorum, hæc vera esse, in veritate comperi. Equidem prapotens Cancellarius Episcopi Herbipolensis Conradus nomine, qui persecutionem passus est propter iustitiam, hæc, quæ dicta sunt, se legisse, constanter affirmauit, & in Ecclesia Babebergensi positus, multis audientibus enarrauit; ex quibus vnus mihi familiaris, & ipse plane vir veridicus, mihi fideliter intimauit, & volente me silentio suppressere, obnixè rogauit, vt scriberem: tandem ego petentis instantia, & sedulitate monentū inductus, fideliter conscripsi; quatenus in progenie altera hæc enarraretur. Mallem somno modo

no modo quiescere, quam sista vel friuola de sanctis Dei scribere, praesertim dum opus non habent falsis laudibus exaltari; qui signis & prodigiis meruerit decorari. Hac de tam glorioso miraculo dicta sufficiant. Et in euidentis huius signi testimonium ipsius S. Henrici imago ante ianuam monasterij ad dextrum latus penes chorum S. Georgij ex ..... pillo vno subposito, ex opposito imaginum Ada & Eua lucide apparet.

Alij tamen, & in his Nouatoris Carionis Chronicon, aliam huius cognomenti causam reddunt. Accipe siue Carionis, siue Melanchthonis, siue Peuceri verba: *Ingressus in Italiam, Arduinum duobus magnis praeliis victum trucidauit. In eo bello captum Henricum; & cum, deceptis custodibus, elapsus de muro se praecipit asser, luxato fractioe crure, postea claudicasse scribit; vnde cognomentum Claudi habuit. Idem ferme scribit Crancius lib. 4. Saxonicae, cap. 32. vt & Martinus Hoffmannus in Annalibus Bambergensibus; qui tamen prioris etiam sententiae meminit, eamque Nonnosio Monacho & Nauclero Nonnosium secuto, attribuit; subditq; haec verba: *Integrum lectori sit, quod horum velit credere. Claudicasse tamen Henricum non natura vitio sed casu quodam, certum est. Huius rei illustre adhuc hodie ante portam orientalem Basilicae cathedralis, in dextro latere, e regione Adami & Eua, cernitur indicium, lapidea Imperatoris statua, cuius sinistro pedi, dextro breuiori, lapillus artificiosè substratus iacet. Ex quibus lacuna quae est in iam recitata historia aliquo modo suppleri potest: & hinc iterum argumentum sumitur, Nonnosium Monachum esse huius de vita S. Henrici lucubrationis parentem.**

In Caput XXIII.

In honore S. Stephani) Leo Ostiensis lib. 2. cap. 47. scribit, à Benedicto Pontifice Templum in honorem S. Georgij fuisse consecratum. De quo vide Baronium Anno M. XIX. Sed rectè noster Auctor; nam Ecclesia S. Georgij iam antea Anno Domini M. XI. dedicata fuerat per Ioannem Patriarcham Aquileiensem, vt ostendit Hoffmannus in Annalibus Bambergensibus.